

Hi ha un mandat democràtic per proclamar la independència?

written by David Vinyals | 13 d'abril de 2016

Tots els líders polítics independentistes diuen que sí. Tant és així que van signar una declaració d'inici de ruptura amb Espanya. En canvi, han renunciat a proclamar la independència aquesta legislatura, incomplint així el propi mandat, basant-se en el mateix resultat electoral que avala iniciar un procés per proclamar-la. Aquesta contradicció no té cap sentit. O hi ha legitimació per fer la independència o no n'hi ha.

Si hi ha un mandat democràtic vàlid, la majoria parlamentària té l'obligació de fer tot el que sigui necessari per proclamar la independència, que per això és majoria i per això els vam donar el nostre vot. Però ni tan sols ho han intentat. Han ajornat el problema a una nova legislatura.

Per què la majoria parlamentària no ha acordat una data per fer efectiva la independència de Catalunya? Descartant el fet que en realitat no la vulguin fer, queda creure'ns el que els mateixos líders polítics diuen; que no es van aconseguir la majoria de vots.

Amb un 48% de vots a partits explícitament independentistes en les eleccions al Parlament, hi ha dues lectures; la derrotista, defensada per tot l'independentisme parlamentari, i les principals organitzacions de la societat civil, en la qual no hi ha una majoria del poble de Catalunya a favor de la independència i per tant cal "ampliar la base". I l'optimista en la qual sí que hi ha aquesta majoria, però que no es manifesta en una majoria absoluta de vots en unes eleccions parlamentàries, per més plebiscitàries que siguin, atès que hi ha partits polítics que no es decanten ni pel Si ni pel No, ni

ho faran.

L'independentisme que diu haver perdut el plebiscit, reconstrueix el full de ruta renunciant a proclamar la independència, com s'havia compromès. La paradoxa del nou full de ruta és emplaçar-nos a unes noves eleccions on amb tota probabilitat es reproduirà el mateix problema o fins i tot podria empitjorar per un cansament de la base social independentista.

Arribats a aquest punt, sembla doncs que l'únic impediment per proclamar la independència és que no podem demostrar que una majoria de ciutadans la vol segons la lectura optimista, o que hem d'aconseguir més vots segons la derrotista. Atès que unes noves eleccions al parlament reproduiran el mateix escenari que ens ha portat on som, només un referèndum donarà un resultat de forma exacta i inequívoca. Una campanya per un referèndum ens permetria igualment "ampliar la base" i ens asseguraria un resultat exacte.

Un referèndum unilateral, oficial i vinculant sí que es pot fer segons la declaració aprovada pel parlament on, entre altres punts *«insta el futur govern a complir exclusivament aquelles normes o mandats emanats d'aquesta Cambra, legítima i democràtica, a fi de blindar els drets fonamentals que puguin estar afectats per decisions de les institucions de l'Estat espanyol.»*

Un cop la unilateralitat ha estat aprovada pel parlament de Catalunya, amb la declaració del 9 de novembre, què o qui impedeix convocar i celebrar un referèndum d'autodeterminació?

Alguns sostindran que això ja es va fer, i que l'unionisme no hi va participar, i per tant no aconseguíem una participació legítima. És possible. També és possible que l'unionisme no hi participés perquè el que es va fer era un procés participatiu, no vinculant i per tant no ens hi jugàvem res.

Un referèndum d'autodeterminació convocat per legitimar o

ratificar una Declaració Unilateral d'Independència és prou al·licient perquè l'unionisme hi participi. La DUI i el referèndum no són vies excloents. La DUI anunciada obliga a l'unionisme a passar forçosament per les urnes per combatre-la, i al mateix temps el referèndum legitima la DUI.

Les raons per les quals no es vol complir el mandat democràtic poden ser diverses, la més òbvia és que fer-ho voldria dir iniciar el veritable i real procés d'independència. I això ja són paraules majors. És molt més fàcil i sobretot segur, passar-li la pilota al pròxim govern.

Futur govern que en teoria tindrà l'encàrrec de fer un referèndum sobre una suposada constitució, el qual servirà també per decidir si volem ser independents, on tampoc podem assegurar que l'unionisme hi participi i que es faria després d'unes eleccions, on ningú pot garantir que s'aconseguirà la majoria de vots per legitimar tot el procés. I tot això si l'independentisme sobreviu al debat constitucional, que només farem els independentistes, atès que es vincula la constitució amb voler ser independents, i per tant serà més que dubtós que el resultat pugui esdevenir la constitució de tots els catalans.

Hauria de ser evident per a tothom que el nou full de ruta és molt més complicat i difícil, que resoldre el problema del 2% de vots "que falten" amb un referèndum unilateral aquesta legislatura. Personalment, no em sorprèn que els partits polítics redissenyin el procés per no haver d'afrontar el risc de fer la independència. Però sí que em sorprèn que la societat civil, que en els últims anys ha portat la iniciativa, renunciï a fer complir el compromís electoral del 27S.

Potser ha arribat el moment de donar-li un revulsiu i reagrupar l'independentisme unilateral.